

22. Toteutuneet ennustukset

Kuin Herran tulon odotettu aika - kevät 1844 - meni ohi, häntä odottaneet joutuivat hämmennyksen ja epävarmuuden valtaan. Monet jatkoivat Raamatun tutkimista ja kertoivat uskonsa perusteet. Selvät ja vastaanansomattomat ennustukset viittasivat siihen, että Kristuksen tulo oli lähellä.

Kääntymyksinä ja kristittyjen heräämisenä ilmennyt Herran siunaus oli todistanut sanoman olevan taivaasta. Kristuksen toiseen tulemiseen sovellettujen ennustusten yhteydessä oli neuvoja, jotka kehottivat odottamaan kärsivällisesti uskossa, että nyt hämäräksi koetut asiat selviäisivät. Näiden ennustusten joukossa oli Hab. 2: 1-4. Kukaan ei kuitenkaan huomannut, että myös näennäinen viivytyks oli ennustettu.

Pettymyksen jälkeen tämä jae vaikutti hyvin merkitykselliseltä: "Näky odottaa vielä toteutumistaan, mutta määräaika lähestyy joka hetki, se hetki tulee vääjäämättä. Jos se viiptyy, odota, näky toteutuu varmasti ja ajallaan. Mutta vanhurskas saa elää, kun hän pysyy uskollisena."

Uskovia lohdutti myös Hesekielin ennustus: "Näin sanoo Herrajumala: - - `Aika tulee, näky käy toteen., - -- Minä, Herra, puhun, ja minkä puhun, se toteutuu, se ei enää viivy. - - Yhdenkään sanani täytäntöönpano ei viivy. Minkä puhun, se toteutuu." 1

Odottajat riemuitsivat. Hän, joka tietää lopun alusta, oli antanut heille toivoa. Ilman tällaisia raamatunkohtia heidän uskonsa olisi pettänyt. Myös Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä morsiusneidosta

SUURI TAISTELU

valaisee adventtikansan kokemusta. Siinä kerrotaan lopun ajan seurakunnassa. Seurakunnan jäsenten kokemusta valaistaan itämaisten häiden tapahtumilla:

"Silloin taivasten valtakunta on oleva tällainen. Oli kymmenen morsiusneitoa, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät sulhasta vastaan. Viisi heistä oli tyhmää ja virsi viisasta. Tyhmät ottivat lamppunsa mutta eivät varanneet mukaansa öljyä. Viisaat sitä vastoin ottivat lampun lisäksi mukaansa öljyastian. Kun sulhanen viipyi, heitä kaikkia alkoi väsyttää ja he nukahtivat. Mutta keskellä yötä kuului huuto: `Ylkä tulee! Menkää häntä vastaan! "' 2

Sulhasen tulon ymmärrettiin tarkoittavan Kristuksen tuloa. Morsiusneitojen lähtö sulhasta vastaan kuvasi sitä laajaa herätystä, jonka Kristuksen pikaisen tulon julistaminen synnytti. Tässä vertauksessa kaikki olivat ottaneet lamppunsa, Raamatun, ja lähteneet "sulhasta vastaan". Tyhmät "eivät varanneet mukaansa öljyä", mutta "viisaat sitä vastoin ottivat lampun lisäksi mukaansa öljyastian". Jälkimmäiset olivat tutkineet Raamattua löytääkseen totuuden. Heillä oli henkilökohtainen kokemus, usko jumalaan, jota pettymys ja viivytykset eivät voineet hävittää. Toiset toimivat hetken mielihoitajina.

He olivat riippuvaisia veljien uskosta ja tyytyivät tunteiden lepattavaan valoon ymmärtämättä totuuden todellista luonnetta tai aitoa armon vaikutusta sydämessään. He olivat lähteneet Herraa vastaan välittömän palkinnon toivossa eivätkä olleet valmistautuneet viivytykseen ja pettymykseen. Heidän uskonsa petti.

"Kun sulhanen viipyi, heitä kaikkia alkoi väsyttää ja he nukahtivat." Sulhasen viipymisen kuvaa ajan kulumista, pettymystä, näennäistä viivytystä. Niillä, joiden usko perustui Raamatun henkilökohtaiseen

TOTEUTUNEET ENNUSTUKSET

tuntemiseen, oli jalkojensa alla kallio, jota pettymyksen aallot eivät voineet huuhtoa pois. Kaikki nukahtivat, toinen luokka uskonsa hylänneenä, toinen odottaen kärsivällisesti kirkkaampaa valoa. Pinnalliset eivät enää voineet nojautua veljiensä uskoon. Jokaisen täytyi seistä tai kaatua muista riippumatta.

Hurmahenkisyyttä esiintyy

Näihin aikoihin alkoi esiintyä hurmahenkisyyttä. Jotkut osoittivat fanaattista intoa. Heidän kiihkomielliset käsityksensä eivät herättäneet vastakaikua adventistien enemmistössä, mutta silti he tuottivat häpeää totuuden asialle.

Saatana menetti alamaisiaan, ja häväistäkseen Jumalan asian hän yritti pettää uskovaisia ja ajaa heidät äärimmäisyyksiin. Hänen asiamiehensä olivat valmiit tarttumaan jokaiseen erehdykseen, jokaiseen sopimattomaan tekoon ja esittämään ne mitä räikeimmässä valossa herättääkseen vastenmielisyyttä adventisteja kohtaan. Mitä useampi hänen johdossaan oleva henkilö tunnustaisi uskonsa Kristuksen toiseen tulemiseen, sitä suuremman hyödyn hän saisi.

Saatana on veljien "Syyttäjä". Hänen henkensä innoittaa ihmiset etsimään virheitä Herran kansasta ja kiinnittämään huomion niihin, samalla kun sen hyvät teot sivuutetaan vaieten.

Koko kirkon historiassa ei ole esiintynyt ainoatakaan uudistusliikettä, joka ei olisi kohdannut vaikeita esteitä. Jokaiseen Paavalin perustamaan seurakuntaan liittyi henkilöitä, jotka toivat mukanaan harhaoppeja. Myös Luther oli pulassa kiihkoilijoiden vuoksi, jotka välttivät Jumalan puhuneen suoraan heidän välityksellään ja asettivat omat käsityksensä Raamatun yläpuolelle. Monet joutuivat uusien opettajien harhaanjohtamiksi ja ryhtyivät Saatanan kanssa hajottamaan sitä, minkä Luther oli Jumalan ohjaamana

SUURI TAISTELU

rakentanut. Wesleyt kohtasivat Saatanan juonet tämän ajaessa tasapainottomia ja pyhittymättömiä henkilöitä fanaattisuuteen.

William Miller ei suhtautunut myönteisesti kiihkomielisyyteen. "Paholaisella on nykyään suuri valta muutamiin", hän sanoi. "Maailmassa on monenlaisia henkiä, ja meitä on kehotettu koettelemaan niitä. Olen yhä enemmän vakuuttunut siitä, että saatanalla on suuri osuus näissä hillittömissä liikkeissä. ,4

Uskonpuhdistuksen viholliset syyttivät kiihkomielisyyden onnettomista seurauksista niitä, jotka vilpittömimmin, sitä vastustivat. Adventiliikkeen viholliset menettelivät samoin. Tyytymättä kiihkoilijoiden virheiden liioitteluun he levittivät huhuja, joilla ei ollut mitään tekemistä totuuden kanssa. Kristuksen tulon. läheisyyden julistaminen häiritsi heidän rauhaansa. He pelkäsivät sen olevan totta, vaikka toivoivatkin päinvastaista. Tämä oli salainen, syy heidän taisteluunsa adventisteja vastaan.

Ensimmäisen enkelin sanomalla oli hurmahenkisyyttä estävä vaikutus. Ne, jotka olivat mukana näissä vakavissa liikkeissä, olivat yksimielisiä; he rakastivat toisiaan ja Jeesusta, jonka he odottivat pian näkevänsä. Sama usko ja sama autuaallinen toivo osoittautui kilveksi Saatanan hyökkäyksiä vastaan.

Erehdys korjataan

"Kun sulhanen viipyi, heitä kaikkia alkoi väsyttää ja he nukahtivat. Mutta keskellä yötä kuului huuto: `Ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!'" Kesällä 1844 sanomaa julistettiin juuri näillä Raamatun sanoilla.

Tämän liikkeen synnytti havainto, että 2300 päivän lähtökohtana oleva Artakserkseen käsky Jerusalemin jälleenrakentamisesta astui voimaan syksyllä 457 eKr. eikä vuoden alussa kuten oli luultu. Syksystä 457 laskettuna 2300 vuotta ulottuu syksyyn 1844.

TOTEUTUNEET ENNUSTUKSET

Myös Vanhan testamentin vertauskuvien mukaan pyhäkön puhdistaminen suurena sovituspäivänä tapahtui syksyllä.

Pääsiäislampaan teurastaminen oli Kristuksen kuoleman vertauskuva, joka toteutui sekä tapahtuman että ajan suhteen. Juutalaisen vuoden ensimmäisen kuukauden neljäntenätoista päivänä, samana päivänä, jolloin pääsiäislamma oli vuosisatojen ajan teurastettu, Kristus Jumalan Karitsana asetti juhlan muistoksi omalle kuolemalleen. Samana yönä hänet vietiin ristiinnaulittavaksi ja tapettavaksi.

Samalla tavalla täytyy Kristuksen toiseen tulemiseen liittyvien vertauskuvien toteutua vertauskuvallisen palvelun osoittamana aikana. Pyhäkön puhdistaminen eli suuri sovituspäivä oli juutalaisen vuoden seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä, jolloin ylipappi, toimitettua sovituksen koko Israelille ja siten puhdistettuaan pyhäkön israelilaisten synneistä astui esiin ja siunasi kansan. Siksi uskottiin, että Kristus tulisi puhdistamaan maan hävittämällä synnin ja syntiset ja siunaamaan odottavan kansansa kuolemattomuudella. Seitsemännen kuukauden kymmenettä päivää, suurta sovituspäivää, pyhäkön puhdistamisen aikaa, joka vuonna 1844 osui lokakuun 22. päivälle, pidettiin Herran tulon aikana. 2300 päivän jakso päättyisi syksyllä, ja johtopäätös näytti vastaansanomattomalta.

"Keskiyön huuto"

Todisteet olivat hyvin vakuuttavia, ja tuhannet uskovat kaiuttivat "Keskiyön huutoa". Vuoksiaallon tavoin liike levisi kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään. Kiihkomielisyys katosi kuin varhainen huurre auringon noustessa. Liike muistutti niitä Herran luo palaamisen aikoja muinaisessa Israelissa, jotka seurasivat hänen palvelijoidensa julistamia

9 - Suuri taistelu 257

SUURI TAISTELU

varoitussanomia. Hurmioitunutta iloa ei juuri esiintynyt, vaan pikemminkin syvää sydämen tutkituista, syntien tunnustamista ja maailmasta luopumista. Jumalalle antauduttiin ehdoitta.

Kaikista uskonnollisista liikkeistä sitten apostolien päivien yksikään ei ole ollut vapaampi inhimillisestä puutteellisuudesta ja Saatanan juonista kuin syksyn 1844 liike.

Kun kuului huuto: "Ylkä tulee", odottajat "heräsivät ja panivat lamppunsa kuntoon". He tutkivat jumalan sanaa ennennäkemättömällä innolla. Eivät lahjakkaimmat vaan nöyrimmät ja pyhittyneimmät noudattivat kutsua ensimmäisinä. Maanviljelijät jättivät satonsa pelloille, käsityöläiset panivat pois työkalunsa ja lähtivät riemuiten julistamaan varoitusta. Suurin osa kirkkoista sulki ovensa sanomalta, ja useat sen vastaanottajat erosivat niiden yhteydestä. Ei-uskovat, jotka tulivat adventistien kokouksiin, tunsivat sanomaa seuraavan vakuuttavan voiman. Usko tai vastauksia rukouksiin. Armon Henki laskeutui vilpittömien etsijöiden ylle kuin sadekuurot kuivaan maahan. Ne, jotka odottivat pian näkevänsä lunastajansa kasvoista kasvoihin, tunsivat juhlallista iloa. Pyhä Henki sulatti sydämet.

Sanoman vastaanottaneet lähestyivät aikaa, jolloin he toivoivat kohtaavansa Herransa. He rukoilivat paljon yhdessä. Usein he kokoontuivat syrjäisiin paikkoihin seurustelemaan Jumalan kanssa, j rukouksen ääni kohosi taivaaseen pelloilta ja lehdoista. Varmuus Vapahtajan hyväksynnästä oli heille jokapäiväistä leipääkin tärkeämpi, ja jos pilvi synkensi heidän mielensä, he eivät levänneet ennen kuin tunsivat anteeksiantavan armon kosketuksen.

Uusi pettymys

Mutta jälleen odotettu aika meni ohi, eikä Vapahtaja

TOTEUTUNEET ENNUSTUKSET

tullut. Nyt heistä tuntui samanlaiselta kuin Mariasta, joka löydettyään Vapahtajan tyhjän haudan huudahti itkien: "Minun Herran on viety pois, enkä tiedä, minne hänet on pantu."

Epäuskoista maailmaa oli hillinnyt pelko siitä, että sanoma saattaisi olla totta. Mutta kun merkkejä Jumalan vihasta ei näkynyt, se toipui pelostaan ja aloitti taas arvostelun ja pilkkaamisen. Suuri joukko uskoviksi tunnustautuneita kielsi uskonsa. Pilkkaajat saivat heikot ja pelkurit puolelleen, ja kaikki yhdessä vakuuttivat, että maailma saattaisi pysyä samanlaisena tuhansien vuosien ajan.

Innokkaat, vilpittömät uskovat olivat luopuneet kaikesta Kristuksen tähden ja antaneet, kuten he uskoivat, maailmalle viimeisen varoituksen. Syvällä kaipauksella he olivat rukoilleet: "Tule, Herra Jeesus! " Oli hirvittävän raskasta ryhtyä uudelleen kantamaan elämän vastustan taakkaa ja sietämään pilkkaavan maailman ivaa.

Kun Jeesus ratsasti riemusaatossa Jerusalemiin, hänen seuraajansa uskoivat hänen pian nousevan Daavidin valtaistuimelle ja vapauttavan Israelin sortajistaan. Suurin toivein monet levittivät päällysvaatteensa matoksi tielle tai sirottelivat hänen eteensä palmunlehtiä. Opetuslapset toteuttivat Jumalan suunnitelmaa, mutta joutuivat silti pettymään katkerasti.

Muutaman päivän kuluttua he olivat Vapahtajan tuskallisen kuoleman todistajina ja panivat hänet hautaan. Heidän toivonsa sammui Jeesuksen kuolemassa. Vasta Herran noustua haudasta he tajusivat, että kaikki tämä oli ennustettu. .

Oikea sanoma oikeaan aikaan

Samalla tavalla Miller ja hänen työtoverinsa julistivat innoitetun sanan ennustamaa sanomaa. He eivät olisi voineet julistaa sitä, jos he olisivat täydellisesti

SUURI TAISTELU

ymmärtäneet ennustukset, jotka viittasivat heidän pettymykseensä ja toiseen sanomaan, joka piti julistaa kaikille kansoille ennen Herran tuloa. Ensimmäisen ja toisen enkelin sanomat julistettiin oikeaan aikaan ja suorittivat Jumalan niille antaman tehtävän..

Maailma oli odottanut adventismin kuolevan, jos Kristus ei tulisi. Mutta vaikka monet luopuivat uskostaan, muutamat pysyivät lujina. Adventiliikkeen hedelmät: itsetutkistelun henki, maailmanhylkääminen ja elämän uudistuminen todistivat sen olleen Jumalasta. He eivät uskaltaneet kieltää Pyhän Hengen osuutta Kristuksen toisen tulon julistuksessa. He eivät löytäneet profeettallisista ajanjaksoista ainoatakaan virhettä. Vastustajat eivät olleet pystyneet todistamaan vääräksi heidän tapaansa tulkita ennustuksia. He eivät voineet suostua hylkäämään käsityksiä, joihin oli päästy vilpittömällä ja hartaalla raamatuntutkistelulla jumalan Hengen valaistessa mielet ja täyttäessä sydämet elävällä, palavalla voimallaan.

Adventistit uskoivat, että jumala oli johtanut heidät julistamaan varoituksen sanomaa. "Se on", he sanoivat, "koetellut jokaisen kuulijan sydämen - - niin että - - - kaikki tietäisivät, millä puolella he olisivat olleet, jos Herra olisi silloin tullut - olisivatko he huudahtaneet: "Tämä on meidän Jumalamme! Häneen me panimme toivomme, Hän pelastaa meidät", vai olisivatko he käskeneet vuoria ja kallioita kaatumaan heidän päälleen ja kätkemään heidät valtaistuimella istuvan katseelta. "11

William Miller pukee sanoiksi niiden tunteet, jotka yhä uskoivat Jumalan johtaneen heitä: "Panen toivoni Kristuksen tuloon yhtä lujasti kuva ennenkin. Olen tehnyt vain sen, minkä monen vuoden vakavan pohdinnan jälkeen koin velvollisuudekseni." "Näyttää siltä, että ajan julistaminen on johtanut tuhannet tutkimaan Raamattua; siten he ovat, uskon ja Karitsan

TOTEUTUNEET ENNUSTUKSET

verellä pirsrottamisen kautta, tulleet sovitetuiksi Jumalan kanssa.""

Usko säilytetään

Jumalan Henki pysyi niiden luona, jotka eivät hätiköidysti kieltäneet saamaansa valoa ja hylänneet adventtiliikettä.

"Älkää siis heittäkö pois rohkeuttanne, sillä se palkitaan kerran runsaasti. Kestävyys on teille tarpeen, jotta pystyisitte täyttämään Jumalan tahdon ja siten saisitte omaksenne sen, minkä hän on luvannut. Onhan sanottu näin: - Vähän aikaa vielä, vain vähän aikaa, niin tulee se, jonka on määrä tulla, eikä hän viivyttelä. Kun vanhurskas palvelijani uskoo, hän saa elää, mutta jos hän luopuu, en häntä hyväksy. Me emme ole niitä, jotka luopuvat ja joutuvat tuhoon, vaan niitä, jotka uskovat ja pelastavat sielunsa.""

Tämä kehotus on annettu viimeisten päivien seurakunnalle. Siinä todetaan selvästi, että Herran tulo näyttää viipyvän. Kehotuksen kohteena olevat ihmiset olivat noudattaneet Jumalan tahtoa seuraamalla hänen Henkensä ja sanansa johdatusta; silti he eivät ymmärtäneet, miksi jumala oli sallinut heille tämän kokemuksen. Heillä oli kiusaus epäillä, oliko jumala sittenkään johtanut heitä, Tähän aikaan sopivat sanat: "Uskosta vanhurskas saa elää." Särkyneiden toiveiden masentamina he pysyivät pystyssä vain uskomalla jumalaan ja hänen sanaansa. Kieltämällä uskonsa ja sanomaa seuranneen Pyhän Hengen voiman he olisivat ajautuneet kohti perikatoa. He olisivat turvassa vain, jos he säilyttäisivät Jumalalta jo saamansa valon, jatkaisivat Raamatun tutkituista ja odottaisivat kärsivällisesti lisävaloa.